

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **E. D.**
státní příslušnost Moldavská republika
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, č. j. OAM-79/LE-BA06-K12-2022,
o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, č. j. OAM-79/LE-BA06-K12-2022, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Konstatoval, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě Moldavsko nebylo bezpečnou zemí původu.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Žalobce přicestoval do České republiky v listopadu 2018. Nikdy nedisponoval pracovním povolením. O mezinárodní ochranu dříve nežádal. Cizinecká policie dne 30. 3. 2022 rozhodla o správním vyhoštění žalobce v délce 4 let a dne 3. 5. 2022 žalobce zajistila za účelem jeho realizace.
3. Dne 10. 5. 2022 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
4. Žalobce dne 2. 6. 2022 poskytl údaje ke své žádosti. Je moldavské státní příslušnosti, pravoslavný křesťan, apolitický, zdravý, ženatý, má tři děti. Do České republiky přicestoval v listopadu 2018. Používal padělaný cestovní doklad Rumunské republiky. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je konflikt se synem obvodního policisty, který si následně vybudoval politickou kariéru. Pro rvačku byl odsouzen, následně amnestován, avšak v důsledku politického vlivu otce jeho „soka“ opětovně nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody. Vykonal 5 let trestu odnětí svobody. Odjel do Evropy, jeho pronásledovatelé jej hledali, vydírali, požadovali 20 000 EUR. Policie odmítla stížnost jeho manželky. Po opuštění Moldavska mu shořel dům, kde bydlela manželka s dětmi. Obává se návratu do země, hrozí mu tam nebezpečí, hledá jej i pohraniční policie. Na seznamu hledaných osob není.
5. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu téhož dne žalobce rozvedl svůj azylový příběh. Upřesnil, že při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže. Moldavsko opustil oficiální cestou se svým cestovním dokladem. Ve vlasti jej hledá policie, nikoli však na základě pátrání, ale na pokyn otce osoby, s níž se popral. Manželka této osoby dříve s žalobcem chodila. Ve vlasti je hledán bratry a kamarády osoby, s níž se popral, a jejíž otec je politikem, členem strany prezidenta Sandu. Kontaktovali jej poprvé v listopadu 2017 - předtím, než mu shořel dům; podruhé v lednu 2018, s dotazem, zda „něco nepochopil“; pak již ne. V případě návratu se obává o své zdraví. Ve vlasti se obrátil na oblastní policii, ale tam mu sdělili, že pokud se nejedná o trestný čin, nemohou s věcí nic dělat. V listopadu 2021 chtěl jet domů, ale zjistil, že jej stále hledají. Peníze po něm chtějí, neboť způsobil škodu při rvačce na diskotéce. Svůj problém nemůže vyřešit přestěhováním v rámci vlasti, neboť jeho pronásledovatelé mají kontakty všude.
6. Součástí správního spisu tvoří mj.: Informace odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) Ministerstva vnitra České republiky ze dne 1. 7. 2022 nazvaná Moldavsko – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu zohledující stav k červenci 2022; Informace OAMP ze dne 5. 5. 2022 ohledně bezpečnostní a politické situaci v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv a Informace OAMP ze dne 31. 3. 2022 o dopadu ruské agrese vůči Ukrajině na Moldavsko.
7. Žalobce se dne 4. 7. 2022 seznámil s podklady pro rozhodnutí. Doložil mj. fotografie zničeného domu, předvolání policie a propouštěcí zprávu navazující na udělenou amnestii.

8. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím dne 19. 12. 2022. Konstatoval, že Moldavsko se dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu s výjimkou Podněstří považuje za tzv. bezpečnou zemi původu. Uvedl, že žalobce pochází ze střední části země. V Podněstří nikdy nežil. Na podkladě zjištěných informací konstatoval, že v případě žalobce lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, byť tam přetrvávají určité potíže. Situaci vyhodnotil i v souvislosti s vpádem vojsk Ruské federace na Ukrajinu. Žalobce má možnost obrátit se na nadřízené policejní orgány. Od roku 2018 došlo v Moldavsku ke kladným změnám směřujícím k posílení právního státu a reformám policie. Žalobce může po svém návratu využít právního systému své země. Jím předložené listiny nedokladují, že by byl ve vlasti pronásledován z azylově relevantních důvodů. Žalovaný dovedl účelovost žádosti o mezinárodní ochrany podanou z důvodu snahy po legalizaci pobytu na území České republiky.

III. Obsah žaloby

9. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutím podal včasnou žalobu, v níž namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.
10. Žalobce je přesvědčen, že nelze označit za bezpečnou pouze část země, jak to učinila Česká republika, potažmo žalovaný v případě Moldavska. Taková právní úprava je rozporná se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“).
11. Domnívá se též, že žalovaný neposoudil jeho žádost dostatečně individualizovaně. Shromáždil pouze obecné informace a bezpečnostní situaci v zemi zkoumal bez vztahu ke skutečnostem uváděným žalobcem. Informace navíc považuje za zastaralé. Zdůrazňuje, že Moldavsko odstoupilo od závazků plynoucích z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob jako nedůvodné.
14. Zdůraznil, že bydliště žalobce se nacházelo v části vlasti označené jako bezpečná. Žalobce svou výpověď nepřesvědčil žalovaného o mimořádnosti svého příběhu, jež by odůvodňovala meritorní posouzení. Žalobce v průběhu řízení neprokázal, že by v jeho případě nebylo možno Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu.
15. Žalovaný též poukázal na to, že žalobce se pohyboval v České republice od roku 2018 a zcela rezignoval na své pobytové postavení.

V. Další procesní vývoj věci

16. Krajský soud usnesením ze dne 23. 11. 2022 přerušil řízení o žalobě v návaznosti na přeložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru Evropské unie („SD EU“) ze strany Krajského soudu v Brně. Předběžná otázka se, zjednodušeně řečeno, týkala možnosti označit určitou zemi za „bezpečnou zemi původu“ jen částečně, tj. s teritoriálními výjimkami, tedy jedné z žalobních námitek vznesených v posuzované věci.
17. SD EU o předběžné otázce rozhodl dne 4. 10. 2024 pod sp. zn. C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky* (dále jen „rozsudek CV“) takto:
1. Článek 37 procedurální směrnice ve spojení s její přílohou I musí být vykládán v tom smyslu, že třetí země nepřestává splňovat kritéria pro své označení coby bezpečné země původu pouze z toho důvodu, že využije právo na odstoupení od závazků stanovených v Úmluvě podle článku 15 této úmluvy, avšak příslušné orgány členského státu, který provedl takové označení, musí posoudit, zda podmínky uplatnění tohoto práva mohou toto označení zpochybnit.
 2. Článek 37 procedurální směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice.
 3. Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice ve spojení s článkem 47 Listiny EU musí být vykládán v tom smyslu, že je-li k soudu podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37 této směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a *ex nunc* posouzení, které stanoví tento čl. 46 odst. 3, přihlídnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice, i když toto porušení není na podporu tohoto opravného prostředku výslovně namítáno.
18. Krajský soud usnesením ze dne 16. 10. 2024 rozhodl o pokračování v řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. **Žaloba je důvodná.**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

21. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
22. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
23. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu (ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného) *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
24. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.*
25. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu, *ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.*
26. Podle § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“), Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Moldavsko, s výjimkou oblasti Podněstří.
27. Žalovaný odůvodnil zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu pro její zjevnou nedůvodnost zejména tím, že žalobce pochází ze země, která figuruje na seznamu bezpečných zemí původu ve vyhlášce. V době rozhodnutí žalovaného bylo Moldavsko bezpečnou zemí původu s tzv. teritoriální výjimkou, konkrétně s výjimkou Podněstří. To vedlo žalovaného k zamítnutí žádosti žalobce podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žalobce nevyvrátil domněnku bezpečnosti Moldavska.
28. SD EU k otázce tzv. teritoriálních výjimek v rozsudku CV, jak byl citován výše v bodě 17 tohoto rozsudku, jednoznačně uzavřel, že čl. 37 procedurální směrnice brání tomu, aby třetí země mohla být bezpečnou zemí původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež uvádí příloha I této směrnice.

29. V odůvodnění SD EU vysvětlil, že podle přílohy I k procedurální směrnici závisí označení země za bezpečnou zemi původu na možnosti prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle čl. 9 kvalifikační směrnice¹, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Použití výrazů „obecně a soustavně“ naznačuje – jelikož příloha I procedurální směrnice ani čl. 37 této směrnice neobsahují žádnou zmínku o části území dotyčné třetí země –, že aby bylo možné označit dotyčnou třetí zemi za bezpečnou zemi původu, musí podmínky uvedené v příloze I splňovat na celém svém území (body 68 až 69 rozsudku Soudního dvora). Z toho také plyne, že pokud třetí země nesplňuje podmínky uvedené v příloze I na celém svém území, pak vůbec nemůže figurovat na seznamu bezpečných zemí původu.
30. Nemožnost vymezit bezpečnou zemi původu s územními výjimkami pak podle rozsudku CV vyplývá i z toho, že by opačný výklad vedl k rozšíření působnosti tohoto zvláštního (výjimečného) režimu posuzování. Takový výklad nemá oporu ve znění čl. 37, ani obecně v procedurální směrnici: uznání takové možnosti by bylo v rozporu se striktním výkladem, který se musí uplatnit v případě ustanovení, jež mají povahu výjimky (bod 71 rozsudku CV). Podle SD EU nemožnost vymezit bezpečnou zemi původu s územními výjimkami plyne z historie vzniku čl. 37 procedurální směrnice (body 72 až 76 rozsudku CV). V neposlední řadě i z poměření zájmů unijním normotvůrcem v procedurální směrnici tak, aby posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany bylo rychlé i úplné (bod 78 až 81 rozsudku CV).
31. Skutečnost, že Podněstří, které je součástí Moldavska, nesplňuje podmínky přílohy I procedurální směrnice, plyne již jen z toho, jak Ministerstvo vnitra ve vyhláše Moldavska vymezilo. Pokud z Podněstří učinilo výjimku z jinak „bezpečného“ Moldavska, samo tím naznačuje, že Podněstří podmínky procedurální směrnice nesplňovalo.
32. Ke stejnému závěru pak vedou i argumenty věcné. Ve správním spise je založena zpráva o bezpečnostní a politické situaci v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 5. 5. 2002 (tato zpráva v době rozhodování žalovaného byla zhruba dva měsíce stará, tedy aktuální). Ve své části 5 se adresně věnuje Podněstří. K tamější politické situaci uvádí, že *mezinárodně neuznaná Podněsterská moldavská republika, též Podněstří, byla vyhlášena již v roce 1990. Od Moldavska se de facto odtrhla po krátkém vojenském konfliktu v roce 1992. Separatisty aktivně podpořili ruští vojáci. Podle mezinárodního práva je Podněstří nadále součástí Moldavské republiky. Ovšem bez možnosti výkonu moldavské státní moci na jeho území. Oblast je závislá na Ruské federaci v politické, ekonomické i bezpečnostní oblasti. Na území Podněstří působí společná mírová mise Ruska, Moldavska a Podněstří, ale také další ruské jednotky, k jejichž stažení Valné shromáždění OSN vyzvalo Rusko již v roce 2018. Podněsterské úřady tedy nemají kontrolu nad přítomnými ozbrojenými složkami. Zpráva pak dodává, že Podněstří nemůže být členem OSN, neboť jej neuznal žádný stát světa. Podněstří proto není a nemůže být smluvní stranou mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách.* Podle této zprávy jsou zaznamenány četné případy mučení a jiného nelidského či

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

ponižujícího zacházení, zejména ze strany podněsterských orgánů. Policie využívá špatné zacházení k vynucení výpovědi. K mučení a nelidskému zacházení dochází také ve vazebních a vězeňských zařízeních. Oběti násilí v praxi neměly možnost dovolat se ochrany či spravedlnosti. Neobjevily se informace o přijatých nápravných opatřeních či stíhání pachatelů násilí. V souladu s podněsterskými právními předpisy lze udělit trest smrti za závažné trestné činy, např. vraždu či pokus o vraždu veřejné či zákonem chráněné osoby, vzpouru, použití zakázaných zbraní nebo genocidu. Od roku 1999 platí na udělování trestů smrti moratorium. Přesto byl ještě v roce 2003 uložen. Podle dostupných informací dosud nedošlo k přeměně moratoria na úplné zrušení trestu smrti.

33. Je zjevné, že Podněstří jednoznačně nelze považovat z hlediska procedurální směrnice za bezpečné. Příloha I k procedurální směrnici totiž vyžaduje, že se země – podle SD EU z hlediska jejího celého území – považuje za bezpečnou zemi původu, jen pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle čl. 9 kvalifikační směrnice, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ze zprávy ve spise se přitom evidentně podává, že v Podněstří dochází k četnému mučení a jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení. Zejména ze strany tamějších orgánů i policie, která si špatným zacházením vynucuje výpovědi. K mučení a nelidskému zacházení dochází také ve vazebních a vězeňských zařízeních.
34. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že Podněstří nesplňovalo materiální požadavky přílohy I k procedurální směrnici. V takovém případě podle rozsudku CV Moldavsko, jehož součástí Podněstří z pohledu mezinárodního práva je, ač nad ním Moldavsko nevykonává účinnou kontrolu, vůbec nemohlo být bezpečnou zemí původu.
35. Krajský soud dále zdůrazňuje, že dle rozsudku CV není relevantní, že žalobce nepochází či nežil v Podněstří a že fakticky pochází ze střední části země („bezpečné“ město Ialoveni). Aby totiž bylo možné označit třetí zemi za bezpečnou zemi původu, musí podmínky uvedené v příloze I splňovat na celém svém území. Nelze proto úspěšně argumentovat tím, že pokud žalobce pochází z „bezpečné“ části Moldavska, tak se na něj i tak mohl použít režim § 16 odst. 2 zákona o azylu [resp. čl. 31 odst. 8 písm. b) ve spojení s čl. 32 odst. 2 procedurální směrnice].
36. Krajský soud uzavírá, že pokud v době rozhodování žalovaného ustanovení § 2 bod 15 vyhlášky vymezovalo Moldavsko za bezpečnou zemi původu s teritoriální výjimkou Podněstří, pak to odporovalo čl. 37 procedurální směrnice (ve spojení s její přílohou I). Toto ustanovení proto soud nepoužil pro jeho neslučitelnost s unijním právem. Ze stejného důvodu jej neměl aplikovat ani žalovaný, a v nynější věci neměl vůbec postupovat podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Nemohl tak hodnotit, zda se žalobci podařilo vyvrátit domněnku bezpečnosti Moldavska jako země původu. V důsledku tak žalovaný nemohl zamítnout žádost žalobce o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost, nýbrž měl žádost posuzovat tzv. meritorně, tedy vést plnohodnotné řízení odpovídající požadavkům čl. 31 odst. 1 až 7 procedurální směrnice. Pokud namísto toho vedl zjednodušené řízení podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, porušil tím práva žalobce.

37. Žalobní námitky směřující proti použití konceptu bezpečné země původu shledal soud v nynější věci důvodnými.
38. Nad rámec právě uvedeného soud upozorňuje na novelizaci vyhlášky (vyhláškou č. 289/2023 Sb., účinnou od 1. 10. 2023), po které je nyní Moldavsko na seznamu bezpečných zemí původu celé. V dalším řízení to bude mít relevanci s ohledem na přechodné ustanovení čl. II vyhlášky č. 289/2023 Sb. Podle něj se žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky posuzují podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky. Žalovaný má podle tohoto přechodného ustanovení před vydáním rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu poučit žadatele o udělení mezinárodní ochrany přicházejícího z Moldavska o skutečnosti podle věty první a umožnit mu prokázat, že v jeho případě stát, ze kterého přichází, za bezpečnou zemi původu považovat nelze.
39. Postup podle § 16 odst. 2 zákona o azylu bude v dalším řízení možný, pokud informace o Moldavsku, které žalovaný učiní součástí správního spisu, budou dokládat, že tato země skutečně splňuje na celém svém území – včetně Podněstří – podmínky podle přílohy I procedurální směrnice (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, č. 4270/2022 Sb. NSS; či rozsudek téhož soudu ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 AZ 14/2022-154). Jinými slovy, žalovaný bude muset na základě aktuálních zpráv doložit, že se situace v Podněstří zlepšila a že již i tato oblast splňuje podmínky požadované procedurální směrnicí. Pokud to žalovaný nedoloží, pak bude muset žádost žalobce posoudit v plném režimu. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu nebude moci použít.
40. Krajský soud dodává, že s ohledem na výše uvedené již pro nadbytečnost neposuzoval další námitky žalobci.

VII. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm žalovaného váže právní názor plynoucí z tohoto rozsudku.
42. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 28. listopadu 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně